

Πλήθος από γαβάθες. Συνών. γαβαθοθάμα, γαβαθοθέμι, γαβαθομάνι.

γαβαθοθάμα τό, άμάρι. 'αβαθοθάμα Νάξ. ('Α-
πύρανθ.)

Έκ τών ούς. γαβάθα και θάμα. Τό β' συνθετ. έπέ-
χει θέσιν καταλ. παραγωγικής. Πβ. θάμα = μέγα πλήθος
έν Κῷ και Νάξω.

Γαβαθοβόλι, δ ιδ.

γαβαθοθέμι τό, άμάρι. 'αβαθοθέμι Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.)

Έκ τοῦ οὔς. γαβάθα και της παραγωγικής καταλ.
-θέμι.

Γαβαθοβόλι, δ ιδ.

γαβαθομάνι τό, άμάρι. 'αβαθομάνι Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ τοῦ οὔς. γαβάθα και της παραγωγικής καταλ.
-μάνι.

Γαβαθοβόλι, δ ιδ.

γαβαθούκλα ή, Πελοπν. (Μάν.) 'αβαθούκλα Νάξ.
('Απύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὔς. γαβάθα δια της παραγωγικής κα-
ταλ. -ούκλα.

Μεγάλη γαβάθα 1, δ ιδ., ένθ' άν.: Τρώει μὲ γαβα-
θούκλα 'ς τή γαθησιά του Μάν. Συνών. γαβαθάρα.

γαβαθωτά έπίρρ. ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 2 269, 31.

Έκ τοῦ έπίθ. γαβαθωτός.

Ός από γαβάθας: Παροιμ.

Σάν τά 'πινες γαβαθωτά, | άς συλλογούσουν τὰ κακά
(έπί τοῦ καταστρεφόμενου έξ άσωτείας. τά 'πινες ένν. τὰ
ποτήρια ώσάν νά ήσαν γαβάθες, δηλ. έπινες σάν από γα-
βάθες, κατά κόρον).

γαβαθωτός έπίθ. Εὔβ. (Ψαχν.) Πελοπν. (Μάν.)—Λεξ.
Μπριγκ. γαβαθωτός Μακεδ. (Καταφύγ.) Θράκ. ('Αδρια-
νούπ.) καβαθωτός Πελοπν. (Μάν.)—Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ οὔς. γαβάθα και της παραγωγικής καταλ.
-ωτός. 'Η λ και παρὰ Πορτ.

Ό κοίλος ώς γαβάθα, βαθουλλός ένθ' άν.: Πελέκης
τό ξύλο και τό 'κανε γαβαθωτό.

γαβανάκι τό, άμάρι. γαβανάξ' Θράκ. (Αὔδήμ.)

Υποκορ. τοῦ οὔς. γάβανο δια της παραγωγικής κα-
ταλ. -άκι.

Μικρόν πήλινον δοχείον.

γαβανέα ή, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ά.)

Έκ τοῦ οὔς. γαβάνα, δι' δ ιδ. γάβανο, και της πα-
ραγωγικής καταλ. -έα, δι' ήν ιδ. -γά.

1) Τό περιεχόμενον της γαβάνας: "Εναν γαβανέαν
βούτορον. 2) Κτύπημα δια της γαβάνας.

γαβανέρι τό, άμάρι. γαβανέρ' Λήμν.

Έκ τοῦ οὔς. γαβάνι.

Γαβάνι 1, δ ιδ.

γαβάνι τό, "Ανδρ. Τήν. γαβάθ' Λέσβ. (Πλομάρ.)
γαβανί Κῷς βαβανί Σύμ.

Έκ τοῦ οὔς. γάβανο.

1) Ξύλινον δοχείον μετά πώματος πρὸς έναπόθεσιν
τροφῶν "Ανδρ. Κῷς Τήν. Συνών. γαβανέρι. 2) Ξύ-
λινον πινάκιον Λέσβ. (Πλομάρ.) Σύμ.

γάβανο τό, Εὔβ. ('Ανδρων. Αὔλωνάρ. Κουρ.) Θράκ.
(Μυριόφ.) κ. ά. γαβανὸ Σάμ. γάβανος δ, Εὔβ. ("Ορ.)
Θράκ. (Αὔδήμ. Μάλγαρ.) Πόντ. (Νικόπ.) κ. ά. γάβανους
Λέσβ. κάβανος Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) κάβανους Μα-
κεδ. (Βελβ.) βάβανος Σύμ. γαβανὸς Μακεδ. Σάμ. κα-
βανὸς Θράκ. (Σαμακόβ.) γάβαλος Κῷς γαβάνα ή, Μα-
κεδ. (Νάουσ.) Πόντ. ('Αμισ. Κοτύωρ. "Οφ. Τραπ. Χαλδ.)
γαβάνη Εὔβ. (Κάρυστ.) γαβάνα Μακεδ. καβάνα Μακεδ.
βαβάνα Σύμ.

Έκ τοῦ μεσν. οὔς. γάβερον. Πβ. 'Ησύχ. «γάβενα»
ὀξύβαφα ήτοι τρυβλία». 'Ιδ. ΦΚουκουλ. έν 'Αθηνῇ 27
(1915) Λεξικογρ. 'Αρχ. 63. 'Η τοῦ τόνου μετακίνησις εἰς
τὸ θηλ. γαβάνα κατά τὸ συνών. γαβάθα. 'Ο τύπ. γά-
βαλος έξ συμφύρ. πρὸς τὸ άρχ. γαυλός.

1) Πινάκιον, τρυβλίον Θράκ. (Μυριόφ.) 2) Δοχείον
συνήθως ξύλινον σφαιροειδές χρησιμεῖον εἰς έναπόθεσιν
τροφῶν πρὸς μεταφοράν Εὔβ. ('Ανδρων. Αὔλωνάρ. Κά-
ρυστ. Κουρ. "Ορ.) Θράκ. (Αὔδήμ. Μάλγαρ. Σαμακόβ.)
Μακεδ. Πόντ. ('Αμισ. Κοτύωρ. Νικόπ. "Οφ. Τραπ. Χαλδ.)
Σάμ. κ. ά. 3) Πήλινον ποτήριον Σάμ. 4) Σκάφη ζυ-
μώματος Θράκ. Σύμ. 5) 'Αγγεῖον εἰς τὸ ὅποῖον ἀμέλ-
γουν Κῷς. 6) Εἶδος ξυλίνου ή πηλίνου αγγείου Α.Ρου-
μελ. (Στενήμαχ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ.) κ. ά. 7) Χάλ-
κινον δοχείον μέγα, εἰς τὸ ὅποῖον έναποθέτουν τροφήν
διὰ τοὺς ἐργάτας Μακεδ. (Νάουσ.) 8) Μέγα ένώτιον Σύμ.

γαβανοκέφαλος έπίθ. Πόντ.

Έκ τών οὔς. γαβάνα, δι' δ ιδ. γάβανο, και κεφάλι.

Ό έχων κεφαλὴν καθὼς γαβάναν, χοντροκέφαλος,
ἀμβλύνους, δυσμαθής. Συνών. γαβρανοκέφαλος.

* **γαβανόπουλλον** τό, γαβανόπον Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ. κ. ά.)

Υποκορ. τοῦ οὔς. γαβάνα, δι' δ ιδ. γάβανο, και της
παραγωγικής καταλ. -πουλλον, δι' ήν ιδ. -πουλλος.
Μικρὸ γάβανο 2, δ ιδ.

γαβανοῦμαι Πόντ. (Σταυρ.)

Έκ τοῦ οὔς. γαβάνα, δι' δ ιδ. γάβανο.

Λαμβάνω τὸ σχῆμα της γαβάνας, σκεβρώνω: 'Εγα-
βανῶθαν τὰ νύδα μ' (τὰ νύχια μου).

γαβγητό τό, σύννηθ. γαβγητό Κῷς.

Έκ τοῦ ρ. γαβγίζω κατά τὰ παραγόμενα έξ τών πε-
ρισπωμένων ρημάτων.

Υλακή κυνός. Συνών. ιδ. έν λ. βαβιξιά, έτι δέ
γαβγιά, γαβγιξιά, γάβγισμα, γαβγιστρέιά, γάβλισμα.

γαβγιά ή, Α.Κρήτ. γαβγέ Δ.Κρήτ.

Έκ τοῦ ρ. γαβγίζω. Τὸ γαβγέ κατ' ἀναλογ. τών
προερχομένων έξ τών εἰς -έα -γά.

Γαβγητό, δ ιδ.

γαβγιάρις έπίθ. Κρήτ.

Έκ τοῦ οὔς. γαβγιά και της παραγωγικής καταλ.
-ιάρις.

Ό συνηθίζων νά ύλακτῇ διαρκῶς, επί κυνός. Συνών.
γαβλισγιάρις.

γαβγίζω, γαβίζω Κωνπλ. κ. ά. γαβγίζω κοιν.
γαβγίζου βόρ. ιδιώμ. γαβγίντζω Σίφν. γαβίζω Θράκ.
(Μέτρ.) κ. ά. γκαβίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) γαβγίζου
Μακεδ. (Σέρρ.) κ. ά. γαβγάου Θεσσ.

Τὸ μεσν. γαβγίζω έξ τοῦ μορ. γάβ, δ ιδ.

1) Υλακτῶ, επί κυνός κοιν.: Παροιμ. φρ. 'Ο σκύλ-

λος ἐκεῖ ποῦ τρώει γαβγίζει (ἐπὶ τοῦ ὑπερασπίζοντος ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠφελεῖται). Σκυλλί ποῦ γαβγίζει δὲ δαγκάνει (οἱ φωνασκοῦντες εἶναι ἀκίνδυνοι). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαβίζω 1, ἔτι δὲ γαβγομαχῶ 1, γαβλίζω 1. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπου, φλυαρῶ κοιν.: Ἄσ' τον νὰ γαβγίξῃ ὅσο θέλει. Συνών. γαβλίζω 2. 3) Φωνάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γκάβ'ξα νὰ ῥθῇ ἡ μάγνα μ' νὰ μ' φέρ' νιρό, μὰ δὲ μ' ἄκ'σι. 4) Μετβ. ἐνοχλῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μὲ γκάβ'ξι καμπόσου κὶ πῆι 'ς τοῦ καλό τ'.

γαβγιξιά ἡ, ἀμάρτ. γαβικχιά Πελοπν. (Μάν).
Ἐκ τοῦ ρ. γαβγίζω.
Γαβγητό, ὁ ἰδ.

γάβγισμα τό, κοιν. γάβγισμα Κῶς.
Ἐκ τοῦ ρ. γαβγίζω.
Γαβγητό, ὁ ἰδ.

γαβγισματάκι τό, (Ν.Ἑστ. 17, 521)
Ὑποκορ. τοῦ οὐς. γάβγισμα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άκι.
Ὑλακὴ κυνὸς ἀσθενής: Ὁ Μοῦργος ἔβγαζε πνιχτὰ γαβγισματάκια.

γαβγιστριά ἡ, ἀμάρτ. γαβγιστριά Κρήτ. (Κασιδ. Σητ.).
Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. τύπου γαβγιστρία θηλυκοῦ τοῦ παρὰ Σομ. γαβγιστής (λ. γανγιστής, γανγιστρία) = ὁ ὑλακτῶν.

Ὑλακὴ κυνός: Ἐξύπνησα τὴ νύχτα ἀπὸ τοῖς γαβγιστρεῖς τοῦ σκύλλου. Ὁ σκύλλος ἤσυρε δὴ γαβγιστρεῖς κ' ἐκοκκάλωσε μὲ μῆας τὸ λαγὸ 'ς τὸ δόπο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαβίζω καὶ γαβγητό.

γαβγομαχῶ ἀμάρτ. γαβγουμαχῶ Θράκ. (Μάδυτ.).
Ἐκ τοῦ οὐς. *γαβγομάχος ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. γαβγίζω κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὴν παραγωγικὴν κατάλ. - μαχῶ.

1) Ὑλακτῶ. Συνών. γαβγίζω 1. 2) Θορυβῶ τὴν νύχτα εἰς τὰς ὁδοὺς, ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ μεθύσου.

γαβλίζω Ἴος Μύκ. Πάρ. Σῦρ. Τήν. γαβλίζου Μακεδ. γαβλ'ζῶ Πάρ. (Λεῦκ.) ἄβλίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.).

Λέξις πεποιημένη. Πβ. μόρ. γάβ.
1) Ὑλακτῶ ἐνθ' ἄν.: Ὁ σκύλλος γαβλίζει Μύκ. || Παροιμ. Ἐκεῖ ποῦ τρώει τὸ σκ' ἄλλι, ἐκεῖ καὶ θὰ γαβλίῃ Μύκ. Συνών. γαβγίζω 1. 2) Φλυαρῶ Μύκ.: Μὴν δὸν συνορίζεσαι, ἄσ' τονε το' ἄς γαβλίξῃ Συνών. γαβγίζω 2.

γαβλισιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄβλισιάρης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οὐδ. ἄβλισιάρικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. γαβλίζω.
Γαβγισιάρης, ὁ ἰδ.: Ἀβλισιάρης σκύλλος, κἀνεὶ δὲν ἀφίγει νὰ περάσῃ.

γάβλισμα τό, Μύκ. ἄβλισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. γαβλίζω.
Γάβγισμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Δὲ μ' ἐφῆκαν οἱ σκύλλοι μὲ τὰ ἄβλισματα νὰ κοιμηθῶ Ἀπύρανθ.

γάβρου μόρ. σύννηθ.
Λέξις πεποιημένη.
Λέγεται ἐπὶ τῆς ὑλακῆς τοῦ κυνός. Συνών. βάβ, βάου, γάβ, γάου.

γαβράνα ἡ, Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Κυψέλη μελισσῶν ἀπὸ κούφιον κορμὸν δένδρου. Συνών. γαβράνι.

γαβράνι τό, ἀμάρτ. γαβράν' Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαβράνα.

Γραβάνα, ὁ ἰδ.

γαβρανοκέφαλος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαβράνα καὶ κεφάλι.

Μωρός, χοντροκέφαλος. Συνών. γαβρανοκέφαλος.

γαβρι τό, ἀμάρτ. γραβι Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γάβρος.

Γάβρος, ὁ ἰδ.

γάβρια ἡ, ὡς ναυτικὸς ὄρ. σύννηθ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Συνήθως πληθ. γάβριας, οἱ ἀμείβοντες, δηλ. βαρουλκον ἀποτελούμενον ἐκ δύο δοκῶν ἢ κεραιῶν συνδεομένων εἰς τὸ ἐν ἄκρον.

Γαβριήλης ὁ, πολλαχ. Γαβρήλης πολλαχ. Γαβριήλτης Μακεδ. (Βλάστ.) Πόντ. (Κοτύωρ.) Γαβρεήλτης Πόντ. (Χαλδ.) Γαμβρέλλης Κῶς.

Ἐκ τοῦ μεταγν. Ἑβραϊκ. ὄν. Γαβριήλ.

1) Ὡς κύριον ὄν. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Φρ. Ἐντῶκα τὸν Γαβριήλ' ἢ Γαβρεήλ' (ἐγευματίσα. ἐντῶκα = ἔδειρα) Κοτύωρ. Χαλδ. 2) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν, τυρὸς Μακεδ. (Βλάστ.)

γάβρος ὁ, Ἦπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρου. Κλουτσηνοχ. Κορινθ. Μάν. Τρίκκ.) κ. ἄ. γάβρους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἄ. γράβρους Ἦπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Στερελλ. (Εὐρυταν. Λεπεν.) κ. ἄ. γράβος Ἦπ. (Ἀρτ.) γάβρους Μακεδ. Πληθ. γάβρα Μακεδ.

Ἦ λ. συγγενὴς πρὸς τὸ γράβιον, γράβδιον καὶ γραῦς. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 210.

Δένδρα δασικά τῆς τάξεως τῶν κυπελλοφόρων (cupuliferae), οἷον ὄστρεα ἢ ζυγιόφυλλος (ostrea carpinifolia), συνών. κάρπινος, μελιδόγαβρος, σκυλλόγαβρος, ζυγία ἢ σημύδα (carpinus betulus), συνών. ἀγριοτσουκνίδα, καὶ ζυγία ἢ δίξιφος (carpinus duinensis): Παροιμ. φρ. Ἀπ' τοῦ γάβρου κράνα (ἐπὶ ἀνικάνου μὴ δυναμένου νὰ κατορθώσῃ τι ὡς ὁ γάβρος δὲν ἀποδίδει καρπὸν) Μακεδ. Ἦ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γάβρος τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρου.) Γάβρους Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) [**]

γαγαγά μόρ. Θράκ. κ. ἄ.

Λέξις πεποιημένη.

Κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ὄνου.

γαγγάβα ἡ, Κάλυμν. Πάρ. κ. ἄ.—Λεξ. Ἦπίτ. γγαγγάβα Θεσσ. Σῦρ. κ. ἄ. καγγάβα Κῶς Μεγίστ. Σύμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαγγάμη.

1) Γαγγάμη, ὁ ἰδ., Θεσσ. Κάλυμν. Μεγίστ. Πάρ. Σῦρ. Σύμ. κ. ἄ.—Λεξ. Ἦπίτ. 2) Πλοῖον σπογγαλιευτικὸν Σύμ.

γαγγαλᾶζω, Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ.) γαγγυλᾶζω Πόντ. (Οἶν.) γαγγυλῶ Πόντ. (Οἶν.) γαγγλᾶζω Πόντ. (Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγαλίζω κατὰ τὸ συνών. χαντυλλᾶζω, καθ' ὃ καὶ ὁ τύπ. γαγγυλᾶζω.

Γαργαλίζω. Συνών. γαγγαλίζω.

γαγγαλίζω ἀμάρτ. γαγγαλίζω Ἀπουλ. Καλαβρ. κουγκουλίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) γαγγαλῶ Πόντ. (Ἀμισ.) γγαδαλῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

